

d'engruixir la tesi semàntica que forma el tema del llibre de Sainéan. — 4 Es el que es pot deduir per diversos costats. Per a Virgili el *currus* és encara un instrument de llauró: una arada de rodes, que ben cert no ens podem imaginar rodes de metall en aquell temps, sinó de fusta i massisses. *Currilis*, que acaba per ser un tron, ben massís, començà per ser el gros bloc on seia el qui viatjava en carro (Ernout-M.): no és possible imaginar-s'ho sinó dins un gros i feixuc carruatge. L'ètimon de CURRUS i CARRERA és indoeur. KRS- que en cèltic dóna el gal CARROS (> carro), així com CARRAGO (cat. ant. *càrreu*) 'fortí amurallat amb un cercle de carros voluminosos', així com *carruca* i *carracutum*, que designen també grossos carruatges de massissa fusta. El tipus *CURRULUS que hom ha assenyalat encara (REW) en dialectes italians, amb el sentit de 'baldufa', és ben bé un objecte rotatori de fusta massissa, com el *corró*. — 5 Car a la Val-Anzasca es confonen *rr* i *r*, i hi ha alguns casos de -L- intervocàlica canviada en -r-, ib., p. 155 (ço que obriuria la porta a una possible ultracorrecció). — 6 També ast. *gorrión*, *gurríón*, gall. *gurríós*, que Krüger, *HPyr.* (VKR IX, 69) cita amb significats tècnics semblants al de 'corró'.

Corroboració, corroborar, V. roure Corroent, cor-roir, V. rosegar Corrompiment, corrompre, corromput, V. rompre Corronera, V. corró Corronxet, V. a la fi de carn Corronyada, V. carronya Corronyer, V. corner Corró, V. rosegar Corrosió, corrosiu, V. rosegar Corroure, V. rosegar

CORRUA, 'tirallonga de gent o animals', origen incert, probablement alteració de *carrua*, que en els nostres Pirineus centrals designa el seguit de peces de fusta que arrossegueu els bous, o el dels troncs que barranquegen els raiers pels rius, el qual per la seva banda pot resultar d'un encruentament que ha sofert amb *carrera* el mot *rua* 'rècula d'animals', 'filera d'herba dallada', 'relleix en una muntanya', provinent del ll. RŪGA 'séc', 'arruga'. □ 1.ª doc.: 1803, Belv.

Aquest i Lab. 1839 recullen *currua* com a mot comarcal equivalent de «colla, rua». El primer ús literari sembla trobar-se en el *Tamboriner del Fluvià*, 1851, de l'olotí Pau Estorch: «cap a la plana va la gran *currua*». En literatura no és rar que s'hagi aplicat a tirallongues de bèsties: «donava gust en lo temps de la verema veure pujar i baixar les *currues* de borriquets», Bosch de la Trinxeria, 1898 (*Pla y muntanya*, 109), «d'aquí i d'allí veig *currues* de formigues que pugen o baixen», Em Vilanova (O. C. IV, 158), «aquell hivern --- ni una sola nit els llops havien baixat fent *currua* fins a la plana ---», Coromines (*Supèrbia* II, en *A recés...*, p. 221).

Pot ser, doncs, de bèsties, però no és menys corrent que sigui de persones: «encara em barrejaria ab les *currues* de xicots que 'm torben lo pas quan transitó pel munyoc de carrerons», «allò era una *currua* de gent, una carrandella de formigues entrant y exint del

niu», Pons i Massaveu (*La Colla del C.*, a. 1887, II, IX, pp. 12, 101), «la carretera anava plena de gent que se'n tornava a casa --- *currues* de pagesetes, faldilles retrossades, calçades d'espardenyes, axerides, lleugeres, cònvorsant ---», Bosch de la Tr. (*L'hereu*, 23), «venien en professó, seguint la creu parroquial de Sant Llorenç i les banderes --- i començaren a afilurar-se per embocar, un a un, la passarella del torrent; l'espectacle era bonic, però --- la *currua* era força més migrada que de costum», MVayreda (*Puny*, I, p. 39); «darrera de tota una llarga *currua* de moixigangues, se posà en marxa la comitiva», Noller (*Vilaniu*, 77); «tu i jo, Escanyapits, ens quedarem a guardar els fatos, mentre els contrabandistes els porten en *currua* a l'amagatall», Coromines (*De Plaer...* v, p. 196).

Sovint no són ben bé homes ni animals, sinó aquells muntats en aquests o en carruatges: «lo dia dos de maig, los pagesos de Perals, formant *currues*, van a la fira de Santa Creu, de Figueres, menant tota classe de bestiar; uns van ab carret, altres a cavall», Bosch de la Tr. (*Recorts d'un E.*, 67); a l'article CAMIÓ n'he citat un de Noller, a *Pilar Prim*, on es tracta d'una de vehicles pels carrers de Barcelona, i Ruyra en *La Parada* parla de les de carros pels de Girona. El que no pot ser és que *currua* sigui una simple aglomeració de gent, car si arriba a tractar-se de persones aturades, sempre haurà de ser, almenys, que facin cua: «la música havia parat en lo saló, y la maror de les converses venia d'allí, crescuda encara per les veus discordants dels que s'empenyaven en atravessar la llarga *currua* d'hòmens que s'havia apilat a la porta», Noller (*Vilaniu*, 158).

L'essencial, doncs, no és tant que siguin éssers que corren (com vol Moll, AORBB II, 16, que per això el creu simple derivat de CURRERE, desentenenent-se del «sufix» -ua) com que hi hagi filera, i aquesta pot ser qualsevol cosa: *dir-ho tot de currua* anoto a Clariana de Cardener (1964) per dir una sèrie de coses diferents, l'una darrera l'altra, sense aturar-se, o sigui *a reu*; i el *D'Ag.* discerneix bé el matis característic en dir que *anar currua feta* és «formando hilera». Si ho complementem amb els que hi aporten els derivats com *acorruar-se*, tindrem ben puntualitzats els matisos del mot.

Aquest és una paraula pròpia del cat. or., car igual pel sentit o la forma no sembla trobar-se ni en l'occidental (*AlcM* diu que a Lleida, *korúa?*): el que pot ser cert (cf. Clariana) és que arribi a Solsona, on aquest dicc. li troba la pronúncia *korúga*, sense dirnos en quin sentit, i Krüger consigna *kuřúges* a Andorra per a les tirallongues de pilots d'herba arrenge-rats a punt perquè els traginin on convé («lange hohe Reihen Heu, die für die Abtransport aufgehäuft werden», *ZRPb.* LIV, 1934, 612).

L'essencial de l'etimologia ja ho vaig indicar l'any 1935, a propòsit de *carrua* recollit a tots els pobles de la vall de Cardós per a 'rossegall de troncs', baixador rost per on es fan lliscar els troncs d'arbres tallats; igual a la Vall d'Àneu (Krüger, VKR II, 227-8, i *AlcM*),¹ però *carruèra* en aranès. «Sembla tractar-se